

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.72/2013/12. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. június 14. és június 19. napján megtartott tárgyalás alapján meghozta és 2013. év június hó 28. napján tartott tárgyaláson kihirdette a következő

ÍTÉLETT:

Az emberölés büntette miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 24.B.124/2012/12. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott cselekményét erős felindulásban elkövetett emberölés büntettének minősíti (Btk. 167. §).

A vádlottra kiszabott szabadságvesztést 7 (hét) év börtönbüntetésre, a közügyektől eltiltás tartamát 7 (hét) évre enyhíti.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezéseit helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 18.260 (tizennyolcezer-kettőszázhatvan) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Budapest Környéki Törvényszék a 2012. december 5. napján kelt 24.B.124/2012/12. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d./ pontja szerint minősülő emberölés büntetében.

Ezért őt 18 év fegyházbüntetésre, mint főbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása, a bűnjelek és a bűnügyi költség viselése tekintetében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott enyhítésért, védője a minősítés megváltoztatásáért és enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.156/2013/1. számú átiratában a bejelentett fellebbezéseket nem találta alaposnak.

A tényállást - annak részben hiányos és iratellenes volta miatt - szükségesnek tartotta kiegészíteni az elkövetés eszközének méretei, jellemzői tekintetében az igazságügyi nyomszakértői vélemény alapján, a sértettet ért 83 rendbeli szúrás jellege, hatása, az erőbehatás ereje, a sérülések keletkezésének sorrendje, a vádlott által önmagának okozott 20 rendbeli szúrás jellege, erőbehatása, gyógytartama és minősége, valamint a sértett és a vádlott alkoholos befolyásoltságának mértéke tekintetében az igazságügyi orvosszakértői vélemények, a boncjegyzőkönyv alapján. Az ítélet 5. oldal 2. bekezdésének és a 13. oldal 2. bekezdésének iratellenes megállapításainak mellőzését és a tanú1 nyomozati és tárgyaláson tett vallomása alapján annak megállapítását tartotta szükségesnek, hogy a tanú1 nem tudta pontosan hol lakik a sértett, csak a háztömböt, mert korábban többször vitte haza. Miután a Faházból hazavitte a sértettet, telefonon beszélték meg, hogy a háztömbjük mögött, a parkos részen találkoznak, és ott megiszna még egy sört. Miután a tanú a megbeszélthelyen kb. 10 percet várt rá, de a sértett nem jött, 23,23-kor felhívta, hogy megtudja a távolmaradásának okát. A telefonon fogadták a hívást, de nem kommunikált vele senki, csak azt lehetett hallani, hogy a vádlott emelt hangon mondja a magáét, a sértett meg mintha jajveszékelt volna. Mivel a vádlott hangján ittasság érződött és a sértett hangja is segélykérő jellegű volt a tanú1 úgy döntött, felhívja a rendőrkapitányság ügyeletes tisztjét, de addigra már az ügyeletre is történt bejelentés, mert tanú2, I. alatti lakos 23,25-kor telefonon bejelentette, hogy hangos női segélykérő hangot hall, egy nő segítségért kiabál.

Iratellenesnek tartotta az ítélet 12. oldal 2. bekezdésének második felében az elkövetés eszközének a jobboldali lapockacsont állományán keresztül hatolásával kapcsolatban írtaknál a további 10 esetre utalást - mely számelírás a vádiratból történt átvételből adódhatott - mert a boncjegyzőkönyv véleményi részében nem 10, hanem 1 eset szerepel.

A részleges megalapozatlanság kiküszöbölésével, a fenti kiegészítésekkel és pontosításokkal a tényállást irányadónak, a bűnösségre vont következtetést okszerűnek, a minősítést törvényesnek, a büntetést példásan szigorúnak, de nem eltúlzottnak tartva, az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában szintén a történeti tényállás kiegészítésére tett indítványt, a sértett részéről a vádlott családját, gyermekeit, illetve a vádlottat ért durva sértegetés, egyszeri felé köpést illetően, mivel az elsőfokú bíróság bizonyítékként hivatkozott a vádlott beismerő vallomására, de a vallomásban előadottakat a tényállásban nem rögzítette és indokát sem adta, hogy a vallomás e részét miért nem fogadta el és a tényállásba nem írta be.

A történeti tényállás indítványozott kiegészítése esetén - érvelése szerint - a vádlott cselekményének helyes jogi minősítése a Kúria felhívott és elemzett 2012. 2.14 számú határozatára tekintettel a Btk. 167. § szerint minősülő és aszerint

büntetendő, erős felindulásban elkövetett emberölés büntette. Kiemelte, hogy a súlyosan méltánytalan és dehonosztáló sértetti kijelentés indukálta a vádlottban a tudatát elhomályosító fiziológiás indulatot, az indulat mértéke lehetetlenné tette, hogy a vádlott cselekedetét és annak következményét a szokásos módon átgondolhassa. Az indulat fokát a rendkívül nagyszámú késszúrás ténye is bizonyítja. A vádlott cselekménye egy én idegen, indulati cselekmény volt. A fiziológiás indulat ismérvei közül az emlékezetkiesést és az öngyilkossági kísérletet emelte ki. Kifogásolta, hogy a szakértői vélemény és az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, hogy un. rövidzárlati cselekmény volt-e a vádlott cselekménye, az elsőfokú bíróság pedig a cselekményhez vezető okfolyamattal érdemben nem foglalkozott, miként az indulat méltányolható okból eredését sem vizsgálta.

Ezért az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a vádlott cselekményének erős felindulásban elkövetett emberölés büntetékénti minősítését és a rendkívül eltúlzottnak tartott büntetés enyhítését indítványozta.

A tárgyaláson, a bizonyítás felvételét követően a vádlott védője a bejelentett fellebbezést és annak írásbeli indokait változatlanul fenntartotta.

Kiemelte, hogy a meghallgatott szakértő nem tárt fel olyan körülményeket, amelyek a fellebbezésben foglaltakat cáfolnák. Továbbra is kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta részletesen a vádlott és a sértett kapcsolatát, amennyiben igen, az iratellenes, az ítélet 17. oldal 3. bekezdésében tévesen vont következtetést arra, hogy a vádlott képtelen volt beletörődni a szakításba, mert a vádlott és a sértett kapcsolata egy se veled, se nélküled kapcsolat volt, amelyben a sértett folyamatos bizonytalanságban tartotta a vádlottat, a vádlott pedig maga kezdeményezte a szakítást. A sértetti magatartás volt az utolsó csepp a pohárban, ezért hangulatkeltőnek ítélte az ítélet 17. oldalának utolsó 2 sorát.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróságnak enyhítő körülményként kellett volna értékelnie, hogy a vádlott öngyilkosságot követett el. Rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság az általa kiszabott büntetést megtorlónak nevezte, indokolatlannak tartotta a középértéket 3 évvel meghaladó büntetést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az írásbeli indítványban irtakat változatlanul fenntartotta. Azt annyiban egészítette ki, hogy az elsőfokú ítéletből hiányzik a vádlott nyomozati vallomásának ismertetése, értékelése, a sértetti magatartásról, a kijelentésekről, amelyekről a vádlott csak a tárgyaláson beszélt, említést sem tett. Az elsőfokú bíróság jogi érveit is igen hiányosnak, de védhetőnek tartotta. E körben utalt a BH 2006/5. 140. számú jogesetre, ahol megállapításra került a privilegizált emberölés, ez azonban a jelen ügyben nem alkalmazható, mert méltányolható ok nem merült fel. Amennyiben a sértetti kijelentések el is hangzottak az erkölcsileg méltányolható ugyan, de nem elegendő, mert az okok a vádlotti magatartásra vezethetők vissza. A vádlott nem akart szakítani, enyhén ittasan ment a sértetthez, némi fondorlattal jutott be a lakásba és nyilván elszámoltatta a sértettet. A kapcsolatuk jellege, veszekedéseik alapján a vádlott számíthatott arra, hogy a sértett sértegetni fogja. A vádlott indulat hatása alatt, de tudatosan, célszerűen cselekedett. Ezt igazolja nyomozati vallomása, mely szerint emlékezett, hogy jobb kézzel vette ki a fiókból a kést, majd a sértettet és magát is szurkálta. Az

összes sérülésből 20 próbálkozási nyom volt, a vádlott és a sértett egymáshoz képest mozgásban lehettek, veszekedtek, a sértett többször segítséget kért, védekezett. A szakértő megerősítette azon álláspontját, hogy a rögtönös cselekmény pár másodperces, itt pedig 10 perc alatti a cselekmény. Mivel a sérettnél a testi-lelki gyötrelme megalósult, fennáll a különös kegyetlenség, mint minősítő körülmény. A kiszabott büntetést példásan szigorúnak ítélte, de mivel egy rendőrrel van szó, akitől nagyobb önkontroll és jogkövetőbb magatartás várható el, mint egy átlagembertől, az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A vádlott az utolsó szó jogán tett felszólalásában megbánását hangsúlyozta és kijelentette, hogy szabadulása után nemcsak a saját, hanem a sértett gyermekéről is szeretne gondoskodni és olyanokkal foglalkozni, akik hozzá hasonló helyzetbe kerültek.

Az ítélet tábla a vádlott és védője fellebbezése folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta.

Felülbírálata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat csak részben tartotta be, mert megsértette a Be. 78. § (3) bekezdésében foglaltakat azzal, hogy nem vonta értékelési körébe a rendelkezésre álló valamennyi bizonyítékot és indokolási kötelezettségét is csak részben teljesítette.

Mindez az általa megállapított tényállás részbeni, a Be. 351. § (2) bekezdés a./, b./ és c./ pont szerinti megalapozatlanságát eredményezte, mert a tényállás részben felderítetlen, hiányos és iratellenes megállapításokat tartalmaz.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság által elkövetett eljárási szabálysértés és a tényállás részbeni megalapozatlansága a másodfokú eljárásban a tárgyalás kitűzésével és a bizonyítás felvételével kiküszöbölhető volt, így nem eredményezett a Be. 373. § (1) bekezdés III/a. pontjára alapítható hatályon kívül helyezést.

A fentiekben túlmenően az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat - ha szűk körben is, de - feltárta és e körben hiányosan ugyan, de indokolási kötelezettségének is eleget tett.

Az ítélet tábla az iratok tartalma és a Be. 353. § (1) és (2) bekezdés szerinti tárgyalás alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontjára figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiak szerint kiegészíti, helyesbíti és pontosítja:

Az ítélet 3. oldal utolsó és a 4. oldal 1. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a vádlott a sértettel történt szakítást követően a szerelemfájdalom talaján kialakult tartós frusztrációs helyzetben, felfokozott idegállapotban volt. Ez a hosszabb ideje fennálló élethelyzet az instabil érzelmi állapotú vádlott feszültségét fokozatosan növelte. (igazságügyi pszichológus szakértői vélemény másodfokú eljárás 11. sz. tjkv.)

Az ítélet 4. oldal 8. bekezdését az első mondatot követően kiegészíti azzal, hogy a vádlott 20,51 órakor sms-t küldött a sértettnek (nyomozati irat 1145. oldal).

Az ítélet 5. oldal 8. bekezdésének 2. mondata rendőrkollégáival megállapítást kiegészíti azzal, hogy köztük tanú2-vel.

Az ítélet 4. oldal 1. bekezdésének 4. mondatát kiegészíti azzal, hogy a vádlott a sértett lakásához menet 23,05 órakor ismét sms-t küldött a sértettnek (nyomozati irat 1145. oldal).

Az ítélet 5. oldal 1. bekezdés 5. mondatából mellőzve az „és bekopogott”, a 6. mondatból mellőzve „az ekkor már otthon tartózkodó ajtót nyitó” mondatrészeket, valamint a 4. oldal 2. bekezdését, az 1. bekezdését az alábbiakkal egészíti ki és helyesbíti: a sértettet a Faház sörözőből a tanú1 vitte haza lakására, majd később a tanú1 telefonon felhívta a sértettet, hogy találkozzanak. A sértett és a tanú1 megbeszélték, hogy a sértett lakásának háztömbje mögötti parkos részen találkoznak és megisznak még egy sört. A tanú1 a megbeszélt helyre ment és a parkban várakozott a sértettre. (a tanú1 1158-1159. lapszám alatti nyomozati és 12. sz. tjkv. 11-12. oldal alatti vallomása).

Az ítélet 5. oldal 1. bekezdés 6. mondatának első részét akként pontosítja, hogy 23,10 óra körüli időben a vádlott bekopogott, mire a sértett ajtót nyitott.

Az ítélet 5. oldal 1. bekezdését az alábbiakkal egészíti ki:

A vita során a sértett az alábbi megjegyzéseket tette: a vádlott élettársát epilepsziás kurvának, a vádlott gyermekeit értelmi fogyatékosoknak nevezte. A vádlottat képtelennek tartotta arra, hogy egészséges gyermeket nemzzen. Egy alkalommal pedig a sértett a vádlott felé köpött.

A tanú1 kb. 10 perc várakozás után 23,23 órakor telefonon felhívta a sértettet, hogy megtudja miért nem ment a megbeszélt helyre. A telefonon fogadták a hívást, de nem beszélt vele senki. A tanú1 azt hallotta, hogy a vádlott emelt hangon mondta a magáét, a sértett mintha jajveszékelt volna, hangja segélykérő jellegű volt. Ezért a tanú1 felhívta a rendőrkapitányság ügyeletes tisztjét és a hallottakról tájékoztatta. Az ügyeletes tiszt felhívta a vádlottat és a sértettet is, de a telefont egyikük sem vette fel. (nyomozati irat 87. , 139. lapszám alatti feljegyzés és a tanú1 nyomozati irat 1158-1159. lapszám alatti és 12. sz. tjkv. 11-12. oldali vallomása)

23,25 órakor a tanú1, I alatti lakos telefonon bejelentette, hogy hangos női segélykérő hangot hall, egy nő segítségért kiabál (nyomozati iratok 87. oldal alatti feljegyzés).

Az ítélet 5. oldal 3. bekezdésének a késre vonatkozó részét kiegészíti azzal, hogy a kés 21 cm hosszú, a penge legnagyobb szélessége 23 mm, vastagsága 1,3 mm, fekete színű markolatú, tenyérbe jól illeszkedő, egyélű, jól élezett, acél pengéjű hegyben végződő. (igazságügyi nyomszakértői vélemény - 643. lapszám alatti nyomozati irat)

Az ítélet 5. oldal 3. bekezdését követően a tényállást az alábbiakkal egészíti ki:

A 83 rendbeli szúrás eredményeként a sértettnek 76 rendbeli szúrt és 7 rendbeli metszett sérülése keletkezett. A mellüregbe hatoló 12 rendbeli szúrt sérülés mindegyike nagyerejű erőbehatás eredményeként jött létre, és az egyes szúrcsatornák hossza külön-külön 6-7 cm.

A többi szúrt sérülés közepes erejű erőbehatásra keletkezett, a sérüléseket okozó eszköz a bőrfelszín alá átlagosan 2-3 cm mélyre hatolt.

A szúrások ellen védekező sértett mindkét kezén és alkarján levő metszett sérülések közepes erőbehatásra keletkeztek.

A sértett sérülésének keletkezési sorrendje nem állapítható meg. (boncjegyzőkönyv véleményi része - nyomozat irat 521-523. oldal)

Az ítélet 5. oldal 5. bekezdését követően a tényállást a következők szerint egészíti ki:

A vádlott önmagának összesen 20 rendbeli szúrt sérülést okozott, melyek közül a mellüregbe hatoló 1 rendbeli, valamint a hasfalán át a hasüreget megnyitó további 3 rendbeli szúrt sérülés középest meghaladó, míg a többi sérülés kis-közepes erejű erőbehatásra keletkezett.

A testüregbe hatoló és ott szervsérülést nem okozó szúrt sérülések 8 napot meghaladó gyógytartammal bírnak, egyben közvetett életveszélyes sérüléseknek, míg azon sérülések, amelyek a szív, valamint a máj integritását is sértették, közvetlen életveszélyes sérülésnek minősülnek. (igazságügyi orvosszakértői vélemény - nyomozat iratok 851-857. oldal)

Az ítélet 5. oldal 6. bekezdés első mondatát - mellőzve a hallva a sértett lakásának nyitott ablakán kihallatszott veszekedést, majd a sértett segítséget kérő hangját - akként helyesbíti és egészíti ki, hogy a tanú 23,43 órakor már a sértetti lakásból ismét telefonált az ügyeletre, hogy azonnal hívjanak esetkocsit, mert a sértett és a vádlott vérben fekszenek a konyhában. (nyomozati iratok 139. lapszám alatti feljegyzés)

Az ítélet 12. oldal 2. bekezdését akként helyesbíti, hogy a 3. sorban a további 10 esetben helyett a további 1 eset a helyes. (nyomozati iratok 521. oldal 2. bekezdés 2. mondat második fele)

Az ítélet 12. oldal 4. bekezdését követően a tényállást az alábbiakkal egészíti ki:

A sértett halálának időpontjában igen enyhefokú alkoholos befolyásoltság állapotában volt. (boncjegyzőkönyv - nyomozati irat 521-523. oldal)

A vádlott vérének etilalkohol koncentrációja a cselekmény elkövetésének idején 0,72 ezrelék lehetett, ami igen enyhe fokú alkoholos befolyásoltságnak felel meg. (igazságügyi orvosszakértői vélemény - nyomozati iratok 719. oldal)

A fenti kiegészítésekkel, helyesbítésekkel és pontosításokkal az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozottá vált, következésképp ez a tényállás a Be. 352. § (2) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság - miként arra az ítélet tábla már utalt - szűk körben és hiányosan tett eleget indokolási kötelezettségének.

Az elsőfokú bíróság a vádlott védekezésének egészét, menetét és irányát nem elemezte, ezt igazolja az is, hogy a vádlottnak a nyomozás során tett két vallomását nem is ismertette.

A vádlott az első gyanúsítottkénti vallomásában részletesen beszélt a sértettel való kapcsolatáról, arról, hogy a sértett szakított vele, mert hazaköltözött. Kibékültek, majd szakítottak, de mégis beszéltek. Beszámolt arról is, hogy a kapcsolatukról naplót vezetett. A vallomása szerint a cselekmény estéjén is felhívta telefonon a sértettet, hallotta a háttérben a zenét, hazaindult, de mégis úgy gondolta, hogy felcsenget a sértetthez. Fel is ment és beszélgettek. Arra nem emlékezett, hogy a sértett mit mondott, csak arra, hogy kivett a fiókból egy kést és azzal a sértettet, majd magát is megszúrta. Ösztönszerű mozdulat volt, hogy kihúzta a fiókot, ott volt a kés, de azt korábban nem tudta.

Második gyanúsított kihallgatásakor arra emlékezett, hogy sms-eket írt a sértettnek, de a konyhai vitából semmi sem jutott az eszébe.

Az elsőfokú bíróságnak az ítélet 13. oldal 2. bekezdésében leírt azon megfogalmazásából, hogy a fenti vádlotti vallomáson túl még milyen bizonyítékokat vett figyelembe arra vonható következtetés, hogy az elsőfokú bíróság elfogadta a vádlott tárgyaláson tett vallomását. Ezt erősíti az ítélet 16. oldal 7. és 8. bekezdésében rögzített azon megállapításai is, miszerint „a vádlott által tett vallomás gyakorlatilag teljes mértékben megfeleltethető volt a vádirati tényállásban írtaknak”, amely egyébként „gyakorlatilag” sem helytálló megállapítás, illetve „gyakorlatilag feltáró jellegű és beismert vallomást tett” a vádlott.

Ugyanakkor az elfogadott tárgyalási vallomásban nem került részletesen ismertetésre és értékelésre, hogy melyek voltak azok a sértő kijelentések, amelyek a sértett részéről elhangzottak. Az azonban rögzítésre került, hogy a vádlott akként nyilatkozott, hogy „ekkor elszakadt a cérna nálam”. Ezen vallomásnak az elfogadása és az ítélet 19. oldal 2. bekezdés 7. mondatának azon megállapítása, hogy „a vádlott saját vallomása szerint teljes mértékig tudatában volt cselekvőségének” nem csak az elmaradt elemzés miatt ellentmondásos.

A vádlott tárgyalási vallomásának ismertetését követően az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése helyett inkább csak felsorolta a felolvasott tanúvallomásokat, szakértői véleményeket és okirati bizonyítékokat ahelyett, hogy mindezekből a relevanciával bíró adatokat elemezte és összefűzte volna.

Az elsőfokú bíróság az általa tanúként meghallgatott tanú1 és tanú3 vallomását részben iratellenesen és hiányosan ismertette. A tanú1 ugyanis a tárgyalási vallomásában nem azt mondta, hogy a sértettel azt beszélték meg miszerint az éjszaka a sértett lakásán találkoznak, hanem azt, hogy a sértett által lakott háztömb mögötti parkban találkoznak és ott megisznak még egy sört. Kb. 10 perc várakozás után telefonált a sértettnek, hogy miért nem jött, akkor hallotta meg a vádlott és a sértett hangját. A tanú1 tárgyaláson fenntartott nyomozati vallomása és tárgyalási előadása miatt a tényállás ezzel kapcsolatos megállapításainak iratellenessége a tényállás helyesbítésével volt orvosolható.

A tanú3 tanúkénti meghallgatásakor pedig azt vallotta, hogy a vádlott a kapcsolat folytatását akarta, illetve rendezni akarta a kapcsolatát a sértettel.

A tanú3 tárgyalási vallomása alátámasztotta a vádlotti előadást és összhangban állt a vádlott által vezetett „naplóban” leírtakkal, amit az ítélet 15. oldal 3. bekezdés megfogalmazása szerint az elsőfokú bíróság nyomatékos bizonyítékként vett figyelembe anélkül, hogy ezt bármilyen mélységben elemezte volna.

Az elsőfokú bíróság az ítélet 13. oldal utolsó bekezdése szerint az igazságügyi orvosszakértők által készített boncjegyzőkönyvet, véleményt bizonyítékként felsorolta ugyan, de annak lényeges megállapítását, beleértve az alkalmazott erő mértékét, a sérülések jellegét, keletkezésének sorrendjét, nem emelte ki és a tényállás sem tartalmazza, miként a sértetre vonatkozó alkoholvizsgálati jegyzőkönyv (ítélet 13. oldal utolsó bekezdés) adatait sem.

E körben indokolt kiemelni azt is, hogy az ítélet 12. oldal 2. bekezdése - miként arra a főügyészi indítvány is utalt - iratellenesen tünteti fel a vádiratban elírt, abból átvett 10 esetet a lapockacsont állományán keresztül hatoló 1 eset helyett, amit az iratok tartalmának megfelelően helyesbíteni kellett.

Továbbá nem került a tényállásban megállapításra az ítélet 14. oldal 2. bekezdésében megjelölt, helyesen a nyomozati iratok 851-857. lapszáma alatti orvosszakértői véleményből az sem, hogy a vádlott hány és milyen sérülést szenvedett, milyen erőbehatásból, milyen gyógytartammal és miként minősülnek ezek a sérülések.

Az elsőfokú bíróság az ítélet 14. oldal 7. bekezdésében hivatkozott az ügyeletes tiszt feljegyzésére, de annak tartalmát nem rögzítette a tényállásban, az egyéb bizonyítékok tükrében pedig nem tartotta érdemesnek az értékelésre, azt valójában figyelmen kívül hagyta, bár az ítélet 15. oldal 1. bekezdésében megjegyezte, hogy annak „a bűncselekmény elkövetésének időrendisége vonatkozásában jelentősége van”.

Az ítélet 16. oldal 3. bekezdése szerint a vádlotti sms-ekről szóló hivatalos feljegyzést ugyancsak bizonyítékként értékelte, e tevékenysége eredménye azonban a tényállásban ugyancsak nem szerepel.

Ezen felsorolásszerű bizonyítékértékeléshez kapcsolódó, a tényállás meghatározó elemeit illetően a tényállás kiegészítését, helyesbítését eredményező megállapításokon túl azonban nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalkozott részletesen a rendelkezésre álló bizonyítékok tükrében sem az elkövetés időpontjával, az időtartammal, miként az igazságügyi pszichológus szakértő tárgyalási nyilatkozatával sem.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mindösszesen azt rögzíti, hogy a sértett 23,10 óra körüli időben engedte be a lakásba a vádlottat, majd a tanú1 értesítésére a rendőrfőnök és a mentők éjjeltájban érkeztek a helyszínre.

Ugyanakkor a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az elkövetés időpontja pontosan meghatározható volt, de az elsőfokú bíróság az alábbi bizonyítékokat e körben nem értékelte:

A vádlott 2012. július 5. napján összesen három sms-t küldött a sértettnek, 20,51-kor az elsőt, 23,05 órakor pedig az utolsót. A vádlott csak ezt követően ment be a sértett lakásába - vallomása szerint - 23,10 óra körül.

A tanú1 a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján 23,23 órakor hívta a sértettet, amikor már a sértett segélykérését és a vádlott hangos veszekedését hallotta.

A tanú2 23,25 órakor telefonált a rendőrségre, mert egy nő segítségért kiabált.

Ezekből az objektív adatokból pedig az a következtetés vonható le, hogy a cselekmény rendkívül rövid idő alatt, 23,10 és 23,23 óra között zajlott le.

Az elsőfokú bíróság által meghallgatott az igazságügyi pszichológus szakértő szerint:

- szerelemféléstől fakadóan érzelmileg „felfokozott erős túltengés” lépett fel a vádlottnál;
- a felfokozott idegállapotban levő személlyel közölt kijelentések befolyásolhatják az indulati állapotot;
- a vádlott egy tartós, frusztrációs helyzetben volt, itt könnyebb az indulati gátat áttörni.

A szakértőnek a fenti megállapításait az elsőfokú bíróság elmulasztotta bizonyítékként értékelni.

A másodfokú bíróság tárgyalás keretében megpróbálta tisztázni azt az ellentmondást, amely a sértetti kijelentések elhangzásával kapcsolatban a vádlott nyomozati és tárgyalási vallomásában jelentkeztek. A vádlott a nyomozás során úgy nyilatkozott, hogy nem emlékszik a történetekre, majd az első- és másodfokú tárgyaláson is részletesen idézte a sértett szavait. A másodfokú eljárás során ezt az ellentmondást azzal oldotta fel, hogy a sértett iránti kíméletből nem kívánt erről korábban nyilatkozni. Az igazságügyi pszichológus szakértő pedig annyiban támasztotta alá magyarázatát, hogy a hiányzó emlékek utólagos feléledése, visszatérése majdnem egészében kizárható. Így a másodfokú bíróság elfogadta azt a vádlotti állítást, hogy meg nem cáfolt védekezése szerint a sértett a vádlott élettársát epilepsziás kurvának, gyermekeit értelmi fogyatékosoknak nevezte, a vádlottat pedig mint aki képtelen arra, hogy egészséges gyermeket csináljon. Majd egy alkalommal a sértett a vádlott felé is köpött.

A másodfokú tárgyaláson meghallgatott igazságügyi pszichológus szakértő véleményében kifejtette, hogy a vádlott esetében megfigyelhető egy szenzitív paranoid attitűd, amely egyfajta féltékenységgel párosult. Ez olyan, mint amikor a poharat megtöltjük vízzel és már egy csepp is elég ahhoz, hogy a víz kicsorduljon. A folyamatos szakítások, a munkahelyi környezet, a tartós frusztráció vezethetett a cselekmény elkövetéséhez. A sértettel való utolsó találkozás során történetek voltak az utolsó cseppek a pohárban.

A vádlott esetében a felfokozott állapot már a szakítás óta fennállt, nem kizárólag az elkövetés napjára korlátozódott.

Minden emberben van egy mentális fékrendszer, ami azt segíti, hogy a társadalmi konvenciókat betartsuk. Minden embernél más mennyiségű frusztráció kell ahhoz, hogy ezt a fékrendszert, ezt az ún. indulati gátat áttörje.

A vádlottnál megfigyelt beszűkült tudatállapot nem patológiás beszűkültség, az elborult tudatállapotban történő cselekmény 30-40 másodperc alatt zajlik le.

Az elsőfokú bíróság az egyesített igazságügyi elmeorvos-szakértő és pszichológus szakértő véleménye alapján helytállóan zárta ki az indulat patológiás jellegét és állapította meg, hogy a vádlottnál nem alakult ki olyan kóros indulat, ami a cselekmény elkövetését motiválta.

Ez azonban nem elégséges az elsőfokú bíróság álláspontjának megalapozásához, mivel az erős felindulásban elkövetett emberölés megítélése szempontjából nem a patológiás, hanem a fiziológiás effektusnak van jelentősége, amelynél az indulat éplélektani alapon alakul ki.

A fiziológiás természetű indulatképződés és ezen indulat fokának meghatározása nem orvosszakértői kérdés, hanem a tényekből a bíróság által levonható jogi következtetés.

A megfelelő jogi következtetés levonásához az elkövetés valamennyi konkrét körülményét a megelőző események folyamatába kell helyezni és a vádlott pszichikai tulajdonságaival is összevetve értékelni.

A vádlott magát az ölési cselekményt mindvégig beismerte, azt egyéb bizonyítékok is alátámasztották, így az irányadó tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére.

Tévedett azonban akkor, amikor a vádlott cselekményét különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntetnének minősítette és nem találta megállapíthatónak az emberölés privilegizált esetét.

Az erős felindulásban elkövetett emberölés megállapításának a feltételei a következők:

1. Az elkövető olyan feldúlt állapotban valósítsa meg a cselekményt, amelyben tudata elhomályosul, belső egyensúlya megbomlik és ennek eredményeként a megfontolás, megfontolás szokásos megtartása lehetetlenné válik.
2. A felindulás oka emberi és társadalmi megítélés szerint méltányolható legyen.
3. A cselekmény végrehajtására még az indulat hatása alatt kerüljön sor, azaz legyen rögtönös.

A vádlott a sértettel történt szakítást követően a szerelemfáltás talaján kialakult, tartós frusztrációs helyzetben, felfokozott idegállapotban volt. Ez a hosszabb ideje fennálló élethelyzet a „se veled, se nélküled” kapcsolata a sértettel, az instabil érzelmi állapotú vádlott feszültségét fokozatosan növelte.

Ezt a tartós, erősen telített indulati állapotot igazolják az igazságügyi szakértői véleményen túl a vádlott által vezetett napló bejegyzései és a sértettnek az elkövetés estéjén küldött, szexualitásra utaló sms-ek tartalma.

Ebben az állapotában hangzottak el a veszekedés során a sértetti kijelentések, amelyek a vádlott családjára, gyermekeire és magára a vádlottra tett durva megjegyzésnek tekinthetők, valamint leköpése, amelyek együttesen a vádlott becsületérzését, emberi méltóságát sértették és kirobbantották azt a tudatát elhomályosító fiziológiás indulatot, amely a sértett rögtönös megöléséhez vezetett.

Ezt erősíti az is, hogy a vádlott igen rövid idő alatt összesen 83 esetben, testszerte megszúrta a védekező, jajveszékelő, segítségért kiáltó sértettet, majd önmagának is számos komoly sérülést okozott. A sértetten levő sérülések helye és önmagában az, hogy erős felindulás esetén egy helyen vannak a sérülések nem teszik elfogadhatóvá a főügyészség álláspontját, miként az sem elegendő ellenérv, hogy a vádlottnak számolnia kellett újabb veszekedéssel, sértő sértetti kijelentéssel, mivel a korábbi hasonló helyzetek alapján is csak egyszeri tettelegesség, egy pofonütés történt, ami nyilvánvalóan nem alapozza meg a sértett 83-szori késszúrással történő megölésének lehetőségét.

A vádlott - meg nem cáfolt védekezésére és arra tekintettel, hogy erre vonatkozóan semmi adat nem merült fel - sem az ölési cselekmény előtt, sem az ölés véghezvitele után nem cselekedett tudatosan, célirányosan. Az ölési cselekmény mozzanataira nem emlékezett, csak arra, hogy a kést a fiókban megtalálva azzal megszúrhatta a sértettet és magát is. A sértettet és a magát is érő szúrások száma az események lezajlásának rövid időtartamára is tekintettel, nem teszi elfogadhatóvá az elsőfokú bíróságnak az ítélet 19. oldal 2. bekezdés végén levont következtetését sem, miszerint felismerte a vádlott tetteinek súlyát és ezért jutott arra, hogy saját életét kioltsa. Ezt a megállapítást az igazságügyi elme- és pszichológus szakértő rögzítette véleményében. Azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint ez már a szakértői kompetencián túlmutató kérdéskör.

Mindezen indokok alapján az ítélőtábla a vádlott cselekményét a Btk. 167. §-a szerinti erős felindulásban elkövetett emberölés büntetékének minősítette.

A büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság az alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket részben sorolta fel helyesen.

A rendőrként dolgozó vádlottnál a büntetlen előélet alapfeltétel, így ez a körülmény még kis súllyal sem értékelhető enyhítő körülményként.

A megváltozott minősítésre tekintettel sem a kitartó szándék, sem a védekezés erejének kizárása az alkalmazott eszköz miatt nem értékelhető súlyosító körülményként.

Ugyanakkor további enyhítő körülményként értékelte az ítélőtábla, hogy a vádlott magának is több súlyos, köztük közvetlen életveszélyes sérülést okozott.

A cselekmény enyhébb minősítése miatt, amelynek büntetőjogi fenyegetettsége két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés, a büntetés tartamát 7 évre enyhítette, mert az áll arányban a vádlott által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyával, a vádlott alanyi bűnösségi fokával, a büntetés kiszabásánál irányadó körülményekkel.

A mellékbüntetésként alkalmazott közügyektől eltiltást szintén 7 évre enyhítette.

A megváltozott minősítésre tekintettel a vádlottnak a kiszabott szabadságvesztést a Btk. 43. § a./ pontja alapján börtönben kell letöltenie.

A végrehajtási fokozathoz igazodóan a vádlott a büntetése $\frac{3}{4}$ részének letöltése után a Btk. 47. § (2) bekezdés II. fordulata alapján feltételes szabadságra bocsátható.

Az elsőfokú bíróságnak a járulékos kérdésekben hozott döntései törvényesek.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb - törvényes - rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú bírósági ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámítani rendelte.

A vádlott védelmét a másodfokú eljárásban kirendelt védő látta el. Az ennek folytán felmerült bűnügyi költség összegét a másodfokú bíróság a Be. 381. § (1) bekezdése alapján állapította meg. Mivel a vádlott és védője fellebbezése eredményre vezetett, az ítélőtábla akként rendelkezett a Be. 381. § (2) bekezdése alapján, hogy a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

Budapest, 2013. év június hó 28. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

előadó bíró

Dr. Halász Irén sk.

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 24.B.124/2012/12. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 5.Bf. 72/2013/12. számú ítéletében foglalt változtatással 2013. év június hó 28. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2013. június hó 28. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Czibere Éva
tisztviselő